

РЕШЕНИЕ

№ 6159

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5852** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на СДВР град срещу Решение № 20098388/19.04.2021 г. на СРС, по н.а.х.д. № 161256/2020 г., по описа на СРС, НО, 121 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 513р – 93309/02.11.2020 г., издадено на директор на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Ц. Н. Г., на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗ) е наложена глоба в размер на 300 лв.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност, незаконосъобразност, неправилност на първоинстанционното решение, поради което се иска неговата отмяна. Счита, че СРС неправилно е достигнал до извода, че е допуснато нарушение на изискванията на чл. 42и на чл. 57 от ЗАНН. Описано е нарушението – дата, място на извършване и обстоятелствата, при които е извършено. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

. Ответникът по касационната жалба, чрез адв. В. оспорва жалбата. Счита решението на СРС за правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноските по делото съобразно

представен списък с разноски.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 17.08.2020 г., около 08.00 часа в [населено място], на [улица]спирка „Западен парк” в трамвай № 8, извършили проверка на Г.. Приели, че същата, намирайки се в закрито обществено място - транспортно средство за обществен превоз, не е поставила защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата в условия на обявена в Република България извънредна епидемична обстановка с Р. №325 и удължена с Р. №378, Р. №418, Р. №482 и Р. №525. По този начин, Г. не изпълнява въведена на основание чл.63 ал. 4 от Закон за здравето със заповед на Министъра на здравеопазването №РДО 1 - 446/31.07.2020 г., т.4 с която всички лица, когато се намират в закрити обществени места са задължени да носят защитна маска за лице или друго средство с аналогична функция.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН, връчен на сочения за нарушител, подписан с възражение, че не е съгласна с посоченото в АУАН, служителите на общинска полиция се държали грубо и насилствено, като с блъскане са я свалили от трамвая. Жалбоподателката е подала възражение в законовоустановения срок по ЗАНН. В същото е посочила, че е щяла да сложи маската си след като приключи разговора си по телефона, който е водила с лекар. Оплаква се от грубо отношение към нея от страна на служителите на реда. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

От правна страна съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на установения ред и в преклузивните срокове предвидени в чл. 34 от ЗАНН, но при издаване на НП са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което е отменил същото.

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя изводите на СРС, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, при спазване на разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН давностни срокове, но не може да сподели направените от такива за наличие на съществено процесуално нарушение. Действително в АУАН и НП е посочена неидентична правна санкционна разпоредба, но нарушението е описано по начин, по който нарушителят и съда да могат да разберат какво точно нарушение е извършено. Различната правна квалификация не е довело до нарушаване на правото ѝ на защита. Видно от доказателствата по делото Ц. Г. в законовоустановения срок е подала възражение срещу АУАН, от което се установява, че същата е посочила, че не

е отказвала да изпълни разпоредбите им, но е щяла да си постави маска, след като си довърши разговора с лекаря си. Освен това нарушителят своевременно е упълномощил адвокат за защита на интересите му чрез обжалване на НП пред съда и е подал жалба срещу издаденото НП в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

Административнонаказателната отговорност на ответника по касация е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението (ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г.), предвижда административно наказание глоба от 300 до 1000 лв. за нарушаване или неизпълнение на въведени с акт на министъра на здравеопазването или на директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или, ал. 2, освен ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗЗ (прил.ред., ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион. В съставения АУАН и в НП е посочена Заповед № РД-01-446/31.07.2020 г. на министъра на здравеопазването, с която са били въведени противоепидемични мерки на територията на страната, като с т. 4 от същата, е въведено и задължение за всички лица, които се намират в закрити или на открити обществени места в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др., да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата, в т.ч. кърпа, шал и др. Безспорно от доказателствата по делото се установи, че ответникът по касация е установен на 17.08.2020 г. на закрито обществено място в [населено място], в транспортно средство - трамвай № 8 без поставена маска или защитно средство, покриващо носа и устата, което сочи на неизпълнение на задължението за спазване на противоепидемичните мерки, въведени с акт по чл. 63, ал. 1 от ЗЗ, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността ѝ на соченото основание.

По отношение на санкцията същата е наложена в минимален размер, поради което е и правилно определена.

Не са налице и предпоставките за приложение на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, тъй като деянието е типично за вида си, липсват обстоятелства, които да го характеризират като такова с по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, свързани с незачитане на нормативните задължения по спазване на въведени противоепидемични мерки със заповеди на органи на държавно управление.

Във връзка с гореизложените съображения, настоящата инстанция намира, че СРС неправилно е отменил наказателното постановление. Спорът е изяснен от фактическа и правна страна и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, подлежи на решаване по същество. Обжалваното решение следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно и вместо него да се постанови решение, с което да се потвърди процесното наказателно постановление.

С оглед изхода на спора Ц. Г. следва да заплати на СДВР, на основание чл. 63, ал. 2 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по

административно дело № 5852 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, Х. КС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20098388 от 19.04.2021 г. на СРС, по н.а.х.д. № 161256/2020 г., по описа на СРС, НО, 121 с-в, и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 513р – 93309/02.11.2020 г., издадено на директор на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Ц. Н. Г., на основание чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ е наложена глоба в размер на 300 лв

ОСЪЖДА Ц. Н. Г. да заплати на СДВР сумата в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: